

Styrkan hos enhetsfrontsaktioner kontra anarkistiska anspråk

(Utdrag ur förslaget till politisk resolution till Socialist Actions kongress i december 2020.)

[Ur [Socialist Action](#), 24 september 2020. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

(Redaktionell kommentar: i olika politiska sammanhang (Black Lives Matter-rörelsen framförallt i USA, miljörörelsen etc.) har på senare tid tankar väckts om minoritetsaktioner för att ”skynda på” radikaliseringen av massorna. Nedanstående resolutionsförslag, som är skrivet av socialister i USA, tacklar dessa frågor, och argumenterar för att minoritetsaktioner missar och motverkar sitt syfte och att vägen framåt istället går via enade massaktioner.)

Black Lives Matters antirasistiska mobiliseringar var så massiva och utbredda att få vågade kalla dem våldsamma handlingar av små grupper av plundrare, anarkister eller andra marginella element. Den breda rörelsen bemötte lätt polisens och Trumps anklagelser om våldsamma, utifrån kommande antifa-agitatorer [antifascister] och fönsterkrossande plundrare, med att svarta har plundrats under århundraden, att den främsta källan till våld är den systematiska rasismen, polisens brutalitet och mord och överhuvudtaget social ojämlikhet. Mobiliseringarnas masskaraktär krossade myterna om ett samhälle som är fullt förmöget att ge rättvisa åt alla, om ett land där hårt arbete och hängivenhet kommer att öka allas status, där rasism, sexism, diskriminering av hbtq-personer och förtryck av invandrare kan avhjälpas genom att anta några lagar eller med ett vaktbyte i kongressen och Vita huset. Masskaraktären hos dagens rörelse har gjort mer för att i grunden öka den politiska medvetenheten än tusen vallöften.

De senaste månadernas intensiva kamp belyser mer än någonsin hur mäktiga samordnade massaktioner är, när de som tidigare såg sig själva som icke-aktörer i samhället kom att inse sin styrka – förstå att de faktiskt är majoriteten och att den minoritet som förtrycker dem försvarar ett system där de få härskar över dem. Återigen: detta dramatiska exempel på enhetsfrontsaktioners styrka är centralt för vår revolutionärt socialistiska taktiska och strategiska linje. I detta fall bestod enheten oftast av arbetarmobiliseringar som leddes av svarta, faktiskt av svarta kvinnor, mobiliseringar som i sin tur i grunden förändrade den överväldigande majoritetens politiska och sociala medvetande, åtminstone för tillfället.

Ledarskapets kris

Om dessa mobiliseringar hade tagit formen av medvetet och demokratiskt planerade och organiserade aktioner av ett politiskt medvetet ledarskap som hade vuxit fram ur och integrerats i dessa mobiliseringar, så hade möjligheten av en mer omfattande brytning med den kapitalistiska politiken uppstått för första gången i modern tid. Men ett sådant ledarskap existerar inte idag. Därmed gör kampen en oundviklig och enligt vår uppfattning tillfällig reträtt till reformistiska, alltså mot Demokratiska partiet inriktade, kanaler, som det senaste Black National Convention (online), organisationen Movement for Black Lives (M4BL) och initiativet från Al Sharpton den 28 augusti om en Marsch mot Washington. På sin webbplats säger M4BL idag att ”BLM:s #WhatMatters2020 är en kampanj vars syfte är att göra BLM:s inflytande maximalt, genom att

stimulera BLM:s anhängare och allierade att rösta vid presidentvalet 2020, för att bygga en kollektiv styrka och säkerställa att kandidaterna hålls ansvariga för de frågor som systematiskt och oproportionerligt mycket påverkar svarta och underförsörjda samhällen i hela landet”. Alla dessa formuleringar framhåller vitt och brett mobiliseringar inför valet 2020 för att ”Dumpa Trump” som den främsta lösningen på dagens många kapitalistiska kriser.

Massaktionernas styrka kontra ”direkta aktioner” i liten skala

Men exemplet med enade massaktioners styrka har inte varit bortkastat på vår revolutionära kärna och på miljontals andra. Vi har varit i minoritet när vi har förespråkat oberoende förenade massmobiliseringar, enhetsfronter, medan våra reformistiska och ultravänsteristiska motståndare ställer antingen ett underordnade av rörelsen under en parlamentarisk politik, det vill säga Demokratiska partiet, eller att små grupper engagerar sig i småskaliga ”direkta aktioner” eller liknande anarkistliknande minoritetsaktioner för att ”bekämpa polisen” och/eller vandalisera en handfull polis- eller företagshögkvarter, till och med små lokala företag. Det råder ingen tvekan om att det är just när dessa småskaliga och nästan alltid kontraproduktiva och isolerade aktioner äger rum som polisagenter och små organiserade högerstyrkor får möjlighet att delta för att med hjälp av våldshetsande misskreditera de masskrafter som är i rörelse med målet att visa majoritetens styrka.

Enhetsfrontens styrka

Vår enhetsfrontsmetod är i grund och botten ämnad att dra in miljoner i handlingar som gör det möjligt att fysiskt visa majoritetens makt till skillnad från de anarkistiska planerna som syftar till att ersätta miljonernas styrka med några få personer för att på ett grundläggande sätt utmana kapitalisternas makt. Vår linje har som mål att i *handling* skola massor i rörelse, så att de inser att den kapitalistiska regeringen representerar den lilla minoriteten, den ökända ”1 procenten”. Idag går detta bara att uppnå med den pågående organiseringen av massiva *fredliga* mobiliseringar. Varje planerad mobilisering som idag är inriktad på våld kan bara leda till att man massivt utesluter just de krafter i samhället på vilka mänsklighetens framtid vilar. De mest förtryckta grupperna, som invandrare, svarta bostadsområden som systematiskt är polisens måltavla, hbtq-personer och kvinnor (speciellt de som är vårdnadsgivare) har inte råd att bli arresterade och är mycket mindre benägna att delta i våldsamma demonstrationer. Det kan bara leda till att den våldsamma härskande minoriteten får större förmåga att framställa sig själva som försvarare av ”fred”, samtidigt som de betecknar den framväxande rörelsen som källa till våldet.

Det är ingalunda uteslutet att framtida enhetsfronter kommer att basera sig på en förening av olika kamporganisationer, inklusive organisationer som uppstår ur den nuvarande antirasistiska kampen och nya organisationer som uppstår ur segrar för fackliga klasskampskämpar som har gjort sina erfarenheter efter att ha återuppbyggt och demokratiserat fackföreningarna och avsatt det nuvarande reaktionära, byråkratiska, usla ledarskapet.

Kapitalistiska reformer kontra socialistisk revolution

Vi lever i en makalös tid där kapitalismens samtidiga, djupt rotade och många kriser redan har stått den breda arbetarklassen dyrt, och inte har något slut i sikte. Få tror att något kommer att förändras av att Joe Biden väljs till Vita huset, annat än att det grova, otrevliga och rasistiska ansiktet och den

offentliga uppsynen på kapitalismens tillfälliga president, Donald Trump, byts ut. Men både under Obama och Trump, och utan tvivel också under Biden, har den politik som antagits haft som mål att tjäna företagselitens intressen, vare sig det handlar om att genomdriva massiva minskningar av de sociala kostnaderna, ständigt ge miljardärsklassen alla möjliga räddningsaktioner, ständigt allt större kostnader för krig och ett allt större hot om en klimat- och miljökatastrof för planeten.

Skillnaden mellan igår och idag är det massiva och öppna avslöjandet av kapitalismens inneboende och dödliga motsättningar. Den kan inte längre dölja sin systematiska rasism, två ord som idag är oupplösligt förknippade. Den kan inte längre förneka en klimatkris som hotar själva livet på jorden, eller dra sig undan att den dagligen tillfogar den stora majoriteten alla möjliga sorters misär och fattigdom.

Som aldrig tidigare i modern tid är och kommer mänsklighetens framtid idag att finnas på gatorna, när systemet själv tvingar allt fler miljoner att kämpa för sina liv, samtidigt som alla kan se att den verkliga makten går att använda för att förbättra de mest förtrycktas och utsugnas och faktiskt de 99%-ens liv och välbefinnande. Denna enhet, uttryckt i handling inom den breda arbetarklassen, är kärnan och hjärtat i vår optimism om framtiden. Denna enhet kommer att göra det omöjligt för den härskande klassen att främja och genomdriva syndabockscenarier för att splittra och härska. Det är ingen överdrift att säga att denna enhet mer än någonsin kommer att öppna dörren för revolutionära socialister att bygga ett djupt rotat revolutionärt massparti, som kan spela en avgörande ledande roll för att lägga ner detta sjuka system för gott. Som aldrig tidigare går vårt program i takt med den stora majoritetens strävanden efter en grundläggande omorganisering av samhället – efter socialismen.